

Line Barfod (EL):

Nu har jeg tallene fra regeringen selv. Det er et af de få svar, vi har fået indtil nu. Vi har jo bedt om at få en gennemgang af, hvad regeringens velfærdsudspil betyder for den kommunale økonomi, og det her er så et af de få områder, vi har fået det på. Det er de penge, der kommer til at mangle i kommunerne, når man fjerner refusionen på kontanthjælp til personer under 30 år.

Kl. 13.10

Det, jeg kan forstå på ministeren, er, at det at tænke på i morgen og på velfærdssamfundet i morgen, betyder, at man skal afvikle det. Er det overhovedet indgået i ministerens overvejelser over, hvad velfærd betyder også ude i kommunerne, at man skulle udbygge velfærden, altså sikre, at der f.eks. var nogle gode folkeskoler til at sikre, at vi også havde nogle gode kreative børn fremover, der f.eks. også kan arrangere demonstrationer og andre sjove ting, som også kan være med til at give noget kreativitet på andre områder? Eller ligger der i regeringens opfattelse og ministerens opfattelse, at velfærdsreformer er lig med nedskæringer både i kommunerne og centralt?

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Jeg ved udmærket godt, at fru Line Barfod har et svar, for jeg tror, jeg selv har givet det, hvor man meget statisk kommune for kommune kan se, hvad der vil ske, hvis man fjerner refusionen på kontanthjælp under nogle givne forudsætninger.

Det fremgår også meget, meget klart af det svar, at det sådan set er regeringens forudsætning, at de tab ikke manifesterer sig, fordi sigtet med at foreslå en opstramning af refusionsprocenterne i relation til kontanthjælpsmodtagere, som går passive i meget lange forløb, jo er at få gjort dem aktive.

Det er fuldstændig på samme måde, som da man i sin tid lavede ungereglen. Da kunne man jo altså konstatere, at når man nedsatte kontanthjælpen for målgruppen, de 18-25-årige, og så til gengæld mødte dem med et job- eller uddannelsesstilbud, så foretrak de unge job eller uddannelse frem for kontanthjælp.

Regeringen vil videre ad den vej. Det er velfærdsvejen. Det er at flytte folk fra passiv forsørgelse til aktiv forsørgelse frem for bare at fastholde dem i det, sådan som fru Line Barfod åbenbart vil.

Jeg kan ikke genkende det billede, der tegnes af regeringen. Den pakke, regeringen har lagt frem til forhandling om velfærdsreformen, er ekstremt fremadrettet. Den søger i øvrigt også at opnå et råderum, som kan bruges til at investere massivt i forskning og uddannelse i de kommende år for at sikre, at det her samfund også hænger sammen på mellemlang sigt.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. US 118**Arne Toft (S):**

Der har været megen diskussion om de nye valgkredse, og jeg har sidst læst, at heller ikke ministeren er tilfreds med, som det kommer til at se ud i dag. Der har jo siddet et udvalg og arbejdet med det her i mere end et år, så jeg kunne godt tænke mig at spørge ministeren: Hvad er ministeren utilfreds med i det fremlagte?

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Jeg har jo ikke deltaget i den arbejdsgruppe, for Folketinget har ønsket en proces i forbindelse med den nye valgkredslov, som gik ud på, at det sådan set var Folketinget selv, der lavede, kan man sige, det politiske og tekniske grundlag for en ny lovgivning.

Min opgave som minister har så i overensstemmelse med det kommissorium, der blev aftalt mellem gruppeformændene i sin tid, været, at når der lå et færdigt bud fra udvalget, så skulle jeg så at sige oversætte det til et lovforslag, og det lovforslag har jeg så fremsat. Det hviler i øvrigt så på en politisk aftale mellem Folketingets partier, og hvis ikke der er nogen, der anfægter den aftale, så består den jo, og så vil lovforslaget blive vedtaget.

Jeg har rejst det spørgsmål – det gjorde jeg også under førstebehandlingen, fordi jeg fik et spørgsmål om det – som går på: Hvad er det for et demokrati- og folkestyrebegreb, vi fremmer ved at dele Danmark ind i kun ti storkredse? Jeg kan have min personlige bekyrning ved, om det forhold, at valgkredsene, storkredsene, bliver så relativt få og så relativt store, ikke vil fremme det, der vel populært kan betegnes som en amerikanisering af politik, altså hvor de med mange ressourcer eller de, der har kendte ansigter fra tv-skærmen, har lettere ved at slå igennem end de kandidater, der vokser frem via hårdt politisk